

Maureen Johnson

Silueta de pe scară

Al doilea volum din seria *Stevie Bell*

Traducere din engleză de
Camelia Ghioc

*Pentru toți cei pasionați de rezolvarea crimelor¹.
Rămâi sexy și nu te lăsa ucisă!²*

¹ În original, Muderinos – la origine, fanii emisiunii on-line *My Favorite Murder*.

² În original, SSDGM – Stay Sexy, Don't Get Murdered, deviza fanilor emisiunii *My Favorite Murder*.

ACADEMIA

ELLINGHAM

1.

2.

3.

6.

8.

9.

1. ATELIER
2. ASTERIA
3. GENIUS
4. ARTEMIS
5. APOLLO
6. DIONYSOS
7. DEMETRA

8. CASA MARE
9. MINERVA
10. EUNOMIA
11. CIBELE
12. JUPITER
13. VESTA
14. IUNONA

*Unde cauți pe cineva care nu-i aici niciodată?
E veșnic pe scară, dar nicicând pe o treaptă.*

– Ghicitoare găsită pe biroul lui Albert Ellingham
în ziua morții lui, 30 octombrie 1938

13 aprilie 1936, ora 21:00

— A văzut-o cineva pe Dottie? a întrebat domnișoara Nelson.

Domnișoara Nelson, supraveghetoarea Casei Minerva, s-a uitat în jur, așteptând un răspuns. Deși era primăvară, sus, pe munte, era încă frig, iar locuitorii Casei Minerva erau strânși în jurul șemineului din camera comună.

— Poate e cu asistenta, a spus Gertie van Coevorden. Să sperăm că face ceva cu nasul ăla pe care și-l *trage* întruna. O să ne îmbolnăvească pe toți. E greșos. O să mă văd în curând cu familia Astor. Nu-mi permit să mă îmbolnăvesc.

Gertie van Coevorden era, probabil, cea mai bogată elevă de la Ellingham; arborele ei genealogic includea doi Astori și un Roosevelt, fapt pe care reușea să-l strecoare în conversație ori de câte ori avea ocazia.

— Gertrude, a admonestat-o domnișoara Nelson.

— Nu, dar *serios*, a zis Gertie. Acum, că nu e aici, putem s-o spunem. Își trage nasul într-un fel oribil și și-l șterge cu mâneca. Știu că nu trebuie să ne purtăm cu ei diferit...

Ei, adică elevii săraci, cei zece sau unsprezece oameni plini de ambiție pe care Albert Ellingham îi adunase să facă parte din micul lui joc. Amesteca bogății cu săracii.

— Atunci n-o face, i-a cerut domnișoara Nelson.

— A, bine, știu că e *brilantă*...

Era un eufemism. Dottie Epstein putea să dea clasă oricărui profesor universitar obișnuit.

— ...dar e groaznic. Ce vreau să zic e că...

— Gertrude, a oprit-o domnișoara Nelson pe ton exasperat. E suficient, gata!

Gertie a strâmbat țâfnoasă din nas și și-a îndreptat atenția către revista *Photoplay* pe care o citea. În cealaltă parte a focului, Francis Josephine Crane, a doua în topul celor mai bogate eleve de la Ellingham, a ridicat privirea. Își făcuse un culcuș din pledul ei de blană de șinșilă și citea când dintr-o carte de chimie, când din ultimul număr al revistei *Detectivii*. Și urmărea totul.

Ca și Gertie, Francis era din New York. Avea 16 ani și era fiica lui Louis și a Albertinei Crane, proprietarii fabricii de făină Crane. (Preferată de toată America! Să faci prăjituri nu-i o povară când ai făina Crane în cămară!) Părinții ei erau prieteni la cataramă cu Albert Ellingham și, când acesta deschisese școala și avea nevoie de elevi, Francis fusese trimisă în Vermont într-o mașină cu șofer, urmată de o camionetă plină de cufere cu toate cele trebuincioase unui trai luxos. Aici, în Vermont, printre furtuni de zăpadă și cu echilibrul confortabil dintre elevii obscen de bogați și cei săraci, dar merituoși, Francis era o problemă rezolvată din punctul de vedere al părinților ei. Din punctul de vedere al lui Francis, problema nu era deloc rezolvată; nu o întrebase nimeni ce părere avea despre acest subiect.

Francis, care avea întotdeauna grijă să vorbească cu servitorii, știa că, deși Gertie era legată cu *numele* de familiile Astor și Roosevelt, era, de fapt, fiica biologică a unui frumos barman de la Central Park Casino. Cazinoul era locul unde multora dintre femeile bogate și plictisite din înalta societate a New Yorkului le plăcea să-și petreacă după-amiezile sorbind cocktailuri... și făcând și alte lucruri, se pare. Asta nu știau nici Gertie, nici tatăl ei. Era o mică informație delicioasă pe care Francis o ținea pitită în mânecă până venea momentul potrivit s-o folosească.

Exista întotdeauna un moment potrivit pentru acest gen de lucruri. Francis era suficient de bogată și suficient de deșteaptă ca să se fi plictisit de bogăție. Îi plăceau secretele. Secretele erau valoroase.

— N-a văzut-o nimeni pe Dottie? a întrebat iar domnișoara Nelson, jucându-se cu cerceii cu diamante de la urechi. Cred că o să sun ca să trimit pe cineva s-o caute în bibliotecă. Aproape sigur e acolo și a pierdut noțiunea timpului.

Francis știa că Dottie Epstein nu era în bibliotecă. O văzuse cu câteva ore mai devreme intrând grăbită în pădure. Dottie era o creatură bizară, alunecoasă, care se furișa mereu prin vreun cotlon ca să citească. Francis n-a spus nimic, fiindcă nu-i plăcea să răspundă la întrebări și fiindcă îi respecta dreptul lui Dottie de a se ascunde de lume dacă așa avea chef.

Sus, în apartamentul domnișoarei Nelson, a început să sune telefonul, iar ea s-a ridicat să răspundă. Poate că de vină era ceața mohorâtă sau faptul că trecuse ora la care Dottie se întorcea de obicei, dar ceva a pus în alertă abilitatea deosebită a lui Francis de a mirosi o situație

potențial interesantă. A închis revista ascunsă în carte și s-a ridicat.

— Oh, dacă te duci în cameră, dă-mi mie pledul tău, a spus Gertie. N-am chef să mă duc după al meu.

Francis a apucat șinșila cu o mână și, în trecere, a lăsat-o să cadă peste Gertie. A mers pe hol către baia cu turnuleț. După ce a încuiat ușa, și-a scos pantofii și șosetele și s-a urcat cu grijă pe vasul de toaletă, ca să ajungă la pervaz. Era o poziție precară — marmura rece era lată doar cât să pună jumătate din talpă și, dacă-și pierdea echilibrul, ar fi căzut, s-ar fi lovit de toaletă sau de podea și și-ar fi spart capul. Trebuia să se țină bine de tocul ferestrei și să stea atârnată așa. Dar, făcând asta, putea să se apropie de o mică gură de ventilație de sub tavan, iar acea gură de ventilație îi oferea posibilitatea să audă înăbușit convorbirile telefonice de la etaj.

Francis și-a îndreptat urechea către tavan și a prins frânturi din ce spunea domnișoara Nelson. A remarcat pe loc tonul vocii ei... era ridicat, tensionat.

— Dumnezeu, tocmai zicea domnișoara Nelson. Dumnezeu, când...

Domnișoara Nelson nu era genul teatral. Era o femeie care se controla, îngrijită și atrăgătoare, de un anume gen — absolventă a facultății de prestigiu Smith, care predă biologie. Avea părul castaniu, lucios, purta întotdeauna aceeași pereche de cercei cu diamante, care păreau scumpi, dar, altfel, alterna aceleași câteva ținute. Ca toți cei care lucrau la Ellingham, era talentată și inteligentă.

Iar acum părea speriată.

— Dar poliția... da. Înțeleg.

Poliția?

— Ne vedem acolo după ce se culcă fetele. Le trimit acum în camerele lor. Vin repede.

Receptorul a fost pus în furcă cu zgomot, iar Francis, cum stătea ea cocoțată, a alunecat jos, apoi s-a întors în camera comună exact când a coborât și domnișoara Nelson. Încerca să pară nonșalantă, dar nu-și putea ascunde privirea sclipitoare, neliniștită, obrajii îmbujorați. S-a dus la ușă și a tras zăvorul mare, de fier. Mâna încă îi tremura imperceptibil.

— Fetelor, e timpul să mergeți la culcare, a spus ea.

— Unde e Dottie? a întrebat Gertie.

— Ai avut dreptate. Stă peste noapte la infirmerie, cu asistenta. Gata, la culcare!

— E abia zece fără cinci, a spus Agnes Renfelt. Vreau să ascult o emisiune.

— În cameră, a spus domnișoara Nelson. Poți s-o asculți la radioul de-acolo.

Francis s-a dus în camera ei... camera doi, de la capătul coridorului. Înăuntru, și-a scos rochia și a tras pe ea o pereche de pantaloni negri, de lână, și un pulover gri. Din sertarul de sus al biroului a scos o lumânare și o cutie de chibrituri, pe care le-a băgat în buzunar. Apoi s-a așezat pe podea, lângă ușă și, cu urechea lipită de lemn, a așteptat. După vreo două ore, Francis a auzit-o pe domnișoara Nelson trecând prin fața ușii. Francis a crăpat puțin ușa și a văzut că se îndrepta către scările de la capătul holului. S-a uitat la limbile fosforescente ale ceasului de la capul patului. Avea să-i dea domnișoarei Nelson un avans de zece minute. Era de ajuns ca să nu fie prinsă.

După ce au trecut cele zece minute, Francis a ieșit din cameră și s-a dus la scara în spirală de la capătul

coridorului. S-a strecurat în spatele scării circulare. Treptele erau încastrate în peretele din spate și încastrarea părea solidă, dar Francis descoperise secretul scării într-o noapte, când o zărise pe domnișoara Nelson pe coridor. Îi luase săptămâni ca să se prindă de șmecherie, dar până la urmă aflase că, dacă apăsai unde trebuia, din baza scărilor ieșea pocnind ușor un mic mâner. Dacă trăgeai de el, deschideai o ușiță. În interiorul scării era ceva ce părea să fie un mic spațiu de depozitare, gol. Dar, dacă te uitai mai atent, vedeai în podea o trapă. În seara asta, trapa era deschisă. De obicei, domnișoara Nelson avea grijă să o închidă după ea.

Trapa deschisă scotea la iveală o groapă săpată rudimentar în pământ, cufundată în beznă, cu o scară ce părea să ducă în neant. Prima dată când Francis o coborâse, avusese nevoie de tot curajul de care era în stare. Dar acum avea o idee despre cum era scara și ușița și despre cum să coboare cu grijă în întuneric, trecând cu atenție de la o bară la alta, mai întâi cu vârful piciorului, fără să se lase niciodată pe toată talpa decât când simțea podeaua.

La capătul scării, Francis s-a trezit într-un tunel strâmt, făcut din piatră neșlefuită. Era cu doar câțiva centimetri mai înalt decât ea și lat cât să încapă o singură persoană și îi amintea lui Francis, nu într-un mod neplăcut, de un mormânt. A reușit să ridice brațul și să aprindă lumânarea, iar izul de sulf al chibritului a umplut spațiul și i-a conferit o mică aureolă luminoasă.

Porni la drum.

Al doilea elev dispărut de la Ellingham; posibilă
implicare în moartea lui Hayes Major
În exclusivitate pentru Raportul Batt
15 octombrie

În ancheta morții starului YouTube Hayes Major a apărut un nou element crucial. Cei mai mulți dintre cititori știu că Major, celebru pentru serialul lui de succes *Sfârșitul*, a murit în timp ce filma un video despre răpirile și crimele de la Ellingham, din 1936. În timp ce lucra într-un tunel, a fost expus la o concentrație fatală de dioxid de carbon.

Cu toate că poliția a clasificat moartea lui Hayes Major ca fiind accidentală — rezultatul utilizării unei cantități prea mari de gheață carbonică pentru a crea ceață artificială într-o scenă —, oare chiar să fie chestiunea încheiată? O curajoasă elevă — detectiv de la Ellingham, pe nume Stephanie (alias Stevie) Bell a făcut propria investigație. Bell a fost acceptată la Ellingham ca expert în cazul răpirilor din 1936. Ea a început să fie tot mai convinsă că nu Major a pus în tunel gheața carbonică, ci că a fost de fapt ucis, fie accidental, fie intenționat, de o altă persoană. Mai mult, ea a ajuns la concluzia că nu Major era autorul serialului său de succes, așa cum susținea.

Bell a abordat-o pe autoarea acestui raport și a cerut să analizeze imaginile înregistrate în ziua morții lui Major. Pe baza informațiilor obținute din aceste fotografii, Bell a acuzat-o pe colega acestuia, Element Walker, că a scris serialul *Sfârșitul* și că a fost implicată în moartea lui. După o confruntare ce a avut loc la Casa Minerva, unde locuiau Major, Walker și Bell, s-au implicat și reprezentanții școlii. Toți elevii rămași în Casa Minerva au fost duși la Casa Mare.

Ce a urmat a fost complet neașteptat și uluitor.

Surse prezente în acea noapte în Casa Mare confirmă că reprezentanții școlii au interogat-o pe Element Walker și că au optat să oprească interogatoriul ca să se consulte cu un avocat și să contacteze oamenii legii. Walker a fost lăsată singură în fostul birou al lui Albert Ellingham, cu ușa închisă și oameni în fața ușii. Când a fost redeschisă ușa, Walker dispăruse și nu a mai fost văzută de atunci. Conform unor surse, a folosit un pasaj secret ca să evadeze.

Reporterul nostru pune întrebarea: unde s-ar fi putut duce Element Walker în toiul nopții, fără provizii, fără telefon, fără mașină și pe nepregătite? Academia Ellingham se află pe un versant izolat de munte. Cum a fugit? A ajutat-o, cumva, cineva din campus? De unde știa de existența pasajului? A fost ea implicată cu adevărat în moartea lui Major sau a fugit de frică?

Disparația ei a ridicat și mai multe semne de întrebare în acest caz care continuă să evolueze de la o zi la alta.

Rămâneți cu Raportul Batt pentru alte noutăți în exclusivitate.

Din tot cartierul din Pittsburgh, cafeneaua The Funky Munkee îi amintea lui Stevie Bell cel mai mult de Academia Ellingham. Era o relicvă din anii '90, cu firma scrisă cu un font aiuristic. Pereții erau vopsiți în culori primare vii, fiecare din ei în altă nuanță. În difuzoare se auzea coloana sonoră obligatorie de cafea, cu muzică plăcută, cântată la chitară acustică. Mai erau acolo pe pereți și poze cu boabe de cafea imense, plante, mese șchioape la care puteai să te așezi și câni uriașe. Niciunul dintre aceste lucruri nu se găsea la fosta ei școală.

Ceea ce-i plăcea și făcea localul să semene cu Ellingham era faptul că nu era casa ei și că n-o deranja nimeni.

Săptămâna asta venise în fiecare zi și comandase cea mai mică și mai ieftină cafea. O ducea în încăperea din spatele cafenelei, o firdă înghesuită, neventilată, cu pereți roșii. Încăperea era întunecoasă și ponosită, cu mese șchioape și veșnic cam lipicioase. Toți ceilalți o evitau și asta îi și plăcea lui Stevie. Țsta era acum biroul ei, unde făcea cea mai importantă muncă. Dacă ar fi încercat să facă asta acasă, puteau intra peste ea părinții ei. Aici era în public, dar nimănui nu-i păsa de ce făcea ea și nici măcar n-o observa nimeni.

Își puse căștile, dar nu dădu drumul la muzică — avea nevoie de un pic de liniște. Își puse rucsacul pe masă, cu fermoarul spre ea și-l deschise. Întâi scoase o pereche de mănuși chirurgicale. Le cumpărase de la farmacie în ziua când se întorsese. Probabil că de-acum era o precauție inutilă, dar, chiar și așa, nu strica să le pună. Le trase pe mâini foșnind. Gestul îi dădea o incredibilă senzație de satisfacție. Băgă ambele mâini până la fundul genții și scoase o cutiuță de tablă uzată.

Cutia era prea prețioasă ca s-o lase acasă. Când găsești ceva de importanță istorică, nu îl scapi din ochi. Stevie ducea cutia cu ea peste tot — o ținea încuiată în dulapul ei de la școală în timpul zilei și acasă stătea bine dosită în geanta ei. Ferită de priviri. Din când în când ducea mâna la spate ca să atingă umflătura din rucsac făcută de cutia pitită înăuntru, ca să se asigure că era în siguranță.

Cutia era pătrată și roșie, îndoită în mai multe locuri, cu rugină de jur împrejurul marginii capacului. Pe ea scria PLICULEȚE DE CEAI OLD ENGLISH. Deschise capacul. Se înțepenea un pic, așa că trebuia mișcat ușurel în sus și-n jos ca să-și dea drumul. Scoase dinăuntru: o bucată dintr-o pană albă, o bucată de pânză brodată cu mărgelile, un tub de ruj auriu, oxidat, cu resturile mumificate ale unui ruj roșu înăuntru, o cutiuță de pastile minusculă, emailată, în formă de pantof, câteva bucăți de hârtie dintr-un caiet, fotografii alb-negru și ciorna unei poezii neterminate.

Aceste simple obiecte erau primele dovezi reale apărute în cazul Ellingham în ultimii 80 de ani. Și momentul în care Stevie le-a descoperit a fost momentul în care visurile ei legate de Ellingham s-au făcut praf.

Ellingham. Fosta ei școală. Ellingham, locul unde visase să meargă la școală. Locul în care reușise să ajungă pentru scurt timp. Și Ellingham, locul pe care acum îl lăsase în urmă.

Nimeni din Pittsburgh nu înțelegea ce i se întâmplase, de fapt, lui Stevie la Ellingham. Știau doar că plecase la o școală celebră și apoi tipul ăla de pe YouTube murise acolo într-un accident și Stevie se întorsese acasă câteva săptămâni mai târziu.

Era adevărat că moartea lui Hayes Major fusese catalizatorul plecării lui Stevie. Dar persoana responsabilă de faptul că părinții lui Stevie o luaseră pe sus de la Academia Ellingham se numea Germaine Batt și o făcuse absolut accidental.

Toată lumea de la Ellingham avea câte o *chestie* a sa, o pasiune aproape obsesivă, iar a lui Germaine era jurnalismul. Înainte de moartea lui Hayes, avea un site modest și un mic grup de cititori fideli. Dar moartea e bună pentru afaceri, dacă te ocupi de știri. Cum se spune: „Dacă e cu sânge, deschide jurnalul”. (Cine erau cei care spuneau... Stevie nu prea știa. Lumea zicea asta. Însemna că reportajele sumbre, cu sânge și orori, erau puse primele și de aceea știrile dau mereu vești proaste. Oamenilor nu le pasă când lucrurile merg bine. Știrile înseamnă *vești proaste*.)

Materialul care i-a dat lovitura de grație lui Stevie a apărut a doua zi după ce Stevie a înfruntat-o pe Element Walker în privința adevăratului creator al serialului *Sfârșitul*. Știa că Ellie luase laptopul lui Hayes și îl ascunsese sub cada din Minerva. Stevie mai știa și că Hayes nu avea cum să fie cel care folosisese cardul de acces ca să fure gheața carbonică ce avea să-l ucidă. Totodată, Hayes nu